

Společnost s ručením omezeným a doručování

Návrh rozhodnutí, přijímaného postupem podle § 130 obch. zák., zaslaný jednatelem společnosti s ručením omezeným společníkům na jejich adresu uvedenou v seznamu společníků, je společníkům doručen, dostal-li se do sféry jejich dispozice. Od tohoto okamžiku společníkům běží lhůta k vyjádření se k danému návrhu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 2966/2016, ze dne 14.6.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci navrhovatele Ing. M. D., zastoupeného Mgr. F.M., advokátem, se sídlem v P., za účasti LG SYSTEM spol. s r. o., se sídlem v J., zastoupené Mgr. Ing. D.V., advokátem, se sídlem v P., o vyslovení neplatnosti rozhodnutí společníků přijatého mimo valnou hromadu, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 72 Cm 113/2012, o dovolání LG SYSTEM spol. s r. o. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. prosince 2015, č. j. 14 Cmo 300/2013-56, tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. prosince 2015, č. j. 14 Cmo 300/2013-56, se ruší a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. března 2013, č. j. 72 Cm 113/2012-41, vyslovil neplatnost rozhodnutí společníků LG SYSTEM spol. s r. o. (dále jen „společnost“) přijatého mimo valnou hromadu dne 28. června 2012 (výrok I.) a rozhodl o

nákladech řízení (výrok II.).

Vyšel přitom (mimo jiné) z toho, že:

1) Dne 5. června 2012 byl vyhotoven návrh rozhodnutí společníků společnosti, jež mělo být přijato mimo valnou hromadu a kterým mělo být rozhodnuto o tom, že s účinností od 5. června 2012 je do funkce jednatele společnosti zvolen Ing. M. L. a že usnesení valné hromady společnosti ze dne 4. května 2012, kterým valná hromada odvolala Ing. M. L. z funkce jednatele, je neplatné (dále též jen „rozhodnutí společníků“).

2) Návrh rozhodnutí společníků byl navrhovatelem a J. P. (společníkem společnosti) odeslán 6. června 2012 na adresy uvedené v seznamu společníků.

3) Zásilka obsahující návrh rozhodnutí společníků adresovaná navrhovateli byla společností poskytovatelem poštovních služeb (11. června 2012) vrácena s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. J. P. si zásilku obsahující návrh rozhodnutí společníků (uloženou mu na poště 11. června 2012) vyzvedl 25. června 2012. Navrhovatel v průběhu řízení zpochybnil obsah zásilky adresované J. P. tvrzením, že neobsahovala návrh rozhodnutí společníků, ale zápis usnesení valné hromady konané dne 4. června 2012.

4) Rozhodnutí společníků bylo přijato 52% většinou všech hlasů, přičemž společníci hlasovali následovně: Ing. M. L. s přijetím rozhodnutí souhlasil (50 % hlasů), J. K. souhlasil (2 % hlasů), J. P. se nevyslovil, pročež nesouhlasil (24 % hlasů), navrhovatel se nevyslovil, pročež nesouhlasil (24 % hlasů).

5) Jednatel společnosti Ing. M. L. vyhotovil přijaté rozhodnutí společníků dne 28. června 2012.

Soud prvního stupně uvedl, že pro přijetí rozhodnutí společníků mimo valnou hromadu podle § 130 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), je dle zákona i společenské smlouvy společnosti nezbytné, aby se všichni společníci dozvěděli o jednotlivých návrzích rozhodnutí, která mají být přijata, a měli možnost se k těmto návrhům ve stanovené lhůtě vyjádřit.

V projednávané věci nebyla navrhovateli a J. P. dána možnost se k návrhu rozhodnutí vyjádřit (ve stanovené desetidenní lhůtě), jelikož se s ním neseznámili, neboť jim nebyl doručen, resp. jim byl doručen pozdě. Dnem, od kterého se odvíjí počátek běhu lhůty k vyjádření se k návrhu rozhodnutí, přitom podle názoru soudu prvního stupně není den uložení zásilky na poště ani den jejího odeslání (jako je tomu v případě svolávání valné hromady). Skutečnost, že hlasy navrhovatele a J. P. byly započítány jako nesouhlasné, což odpovídalo jejich skutečné vůli, nebyla pro věc rozhodná. Soud uzavřel, že rozhodnutí společníků je neplatné, neboť nebyly dodrženy postupy a lhůty pro jeho přijetí.

Za další důvod neplatnosti rozhodnutí soud prvního stupně považoval to, že nelze zpětně zvolit jednatele společnosti ani rozhodnout o neplatnosti usnesení valné hromady (napadeného u soudu) přijatého jinou „skupinou společníků“, než která přijala „zneplatňující rozhodnutí“.

Ve výroku označeným usnesením Vrchní soud v Praze k odvolání společnosti potvrdil usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. ve věci samé, změnil je co do výše navrhovateli přiznané náhrady nákladů řízení a rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

Odvolací soud, vycházející z toho, že „§ 130 obch. zák. upravuje jiný způsob rozhodování než prostřednictvím valné hromady“ a je v něm upravena nevyvratitelná domněnka, podle níž společník v případě své nečinnosti s návrhem rozhodnutí nesouhlasí, dovodil, že podmínkou rozhodování mimo valnou hromadu je „skutečnost, že návrh rozhodnutí musí být všem společníkům doručen“. Podle odvolacího soudu při rozhodování mimo valnou hromadu nelze „uvažovat o fikci doručení, neboť každému společníkovi musí být umožněno seznámit se s návrhem usnesení“; jinak by byla podstatným způsobem porušena jeho práva (v této souvislosti odvolací soud poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 1717/2011, ze dne 29. dubna 2013, sp. zn. 29 Cdo 2838/2011, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 3, ročníku 2014, pod číslem 36, a ze dne 29. srpna 2013, sp. zn. 29 Cdo 3844/2011, jež jsou veřejnosti dostupná - stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu přijatá po 1. lednu 2001 - na jeho webových stránkách www.nsoud.cz).

Proto odvolací soud přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že rozhodnutí společníků je neplatné pro nedodržení postupu při přijímání rozhodnutí podle § 130 obch. zák.

Tím, že navrhovateli nebyl návrh rozhodnutí společníků doručen, resp. se s ním nemohl seznámit, byla podstatným způsobem porušena jeho práva; zároveň nešlo o případ, kdy by porušení nemělo závažné právní následky, neboť navrhovatel byl zbaven práva podílet se na rozhodování společnosti. Vyslovením neplatnosti rozhodnutí společníků by nedošlo ani k podstatnému zásahu do práv získaných v dobré víře třetími osobami, neboť Ing. L. byl zapsán v obchodním rejstříku coby jednatel společnosti nepřetržitě od 17. března 2000, tj. ode dne vzniku

společnosti, uzavřel odvolací soud.

Jelikož výše uvedené je podle názoru odvolacího soudu dostatečným důvodem pro vyslovení neplatnosti rozhodnutí společníků, dalšími navrhovatelem tvrzenými důvody jeho neplatnosti (tj. zda konkrétní rozhodnutí mohla či nemohla být společníky přijímána) se odvolací soud nezabýval.

Proti usnesení odvolacího soudu podala společnost dovolání, opírajíc jeho přípustnost o § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), uplatňujíc dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř. a navrhuje, aby Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dovolatelka namítá, že zásilka obsahující návrh rozhodnutí byla navrhovateli doručována poštou opakovaně na adresu uvedenou v seznamu společníků, a poté i na adresu sídla jiné společnosti s ručením omezeným, v níž navrhovatel působí. Adresát se však na doručovací adrese nenacházel a zásilka byla společnosti vrácena s tím, že je adresát na uvedené adrese neznámý. Skutečnost, že si společník úmyslně nepřebírá poštu na adrese, kterou označil za svou doručovací, nemůže být podle dovolatelky důvodem pro to, aby byla prakticky znemožněna činnost její valné hromady, případně přijímání rozhodnutí mimo valnou hromadu [k tomu dovolatelka poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. ledna 2008, sp. zn. 29 Odo 1429/2006, uveřejněné pod číslem 22/2009 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 22/2009“), a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. října 2012, sp. zn. 29 Cdo 1982/2011, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročníku 2013, pod číslem 126].

Podle názoru dovolatelky se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, když za podmínku platnosti rozhodnutí společníků považuje fyzické převzetí jeho návrhu všemi společníky; podle judikatury Nejvyššího soudu postačí, když je návrh rozhodnutí společníků doručen do sféry dispozice jednotlivých společníků.

Rozhodné hmotné právo se podává z § 3028 odst. 1 a 3 věty první zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. ledna 2014. Nejvyšší soud tudíž věc posoudil podle obchodního zákoníku ve znění účinném do 31. prosince 2013.

Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. k posouzení otázky doručování návrhu rozhodnutí přijímaného podle § 130 obch. zák. jednotlivým společníkům, jež dosud nebyla - v souvislostech předestřených v dovolání - v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena.

Dovolání je i důvodné.

Podle § 130 obch. zák. společníci mohou přijímat rozhodnutí i mimo valnou hromadu. V takovém případě osoba, která je jinak oprávněna svolat valnou hromadu, předloží návrh usnesení společnosti společníkům k vyjádření s oznámením lhůty, ve které mají učinit písemné vyjádření. Nevyjádří-li se společník ve lhůtě, platí, že nesouhlasí. Osoba, která předložila návrh usnesení, pak oznámí výsledky hlasování jednotlivým společníkům. Většina se počítá z celkového počtu hlasů příslušejících všem společníkům (odstavec 1). Vyžaduje-li zákon pořízení notářského zápisu o rozhodnutí valné hromady, může být rozhodnutí mimo valnou hromadu přijato pouze tehdy, pokud projev vůle společníka, jímž

vysloví s návrhem usnesení souhlas, bude mít formu notářského zápisu, v němž se uvede i obsah příslušného usnesení (odstavec 2).

Již v dovolatelkou přiléhavě citovaném R 22/2009 Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr, podle něhož obchodní zákoník sice výslovně neurčuje, zda společnost splní povinnost vyplývající z § 129 odst. 1 obch. zák. již odesláním pozvánky, anebo zda je povinna zajistit její doručení, účelem uvedeného ustanovení však nepochybně je zajistit, aby byli společníci s dostatečným časovým předstihem informováni o tom, že se bude valná hromada konat a mohli si tak vytvořit předpoklady pro účast na ní. K tomu účelu musí společnost učinit vše, co po ní lze spravedlivě požadovat, aby takovou informovanost společníků zajistila.

Odeslala-li společnost pozvánku na valnou hromadu doporučeným dopisem společníkům na jejich poslední známou adresu, byl termín a program valné hromady účastníkům oznámen ve smyslu § 129 odst. 1 obch. zák. i tehdy, nebyla-li zásilka doručena adresátu z příčin, jež spočívají na jeho straně. Nebylo by ostatně logické činit společnost za situace, kdy tak nestanoví zákon, odpovědnou za něco, co nemůže vlastním chováním ovlivnit, např. za to, že si společník z důvodů na jeho straně řádně odeslanou pozvánku včas nepřevzal (srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. července 2009, sp. zn. 29 Cdo 590/2009, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročníku 2010, pod číslem 67).

V poměrech akciové společnosti pak Nejvyšší soud uzavřel, že zašle-li společnost v zákonné lhůtě doporučenou zásilkou pozvánku na valnou hromadu na adresu akcionáře uvedenou v seznamu akcionářů, učiní k zajištění práva akcionáře zúčastnit se

valné hromady vše, co po ní lze spravedlivě požadovat (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. dubna 2009, sp. zn. 29 Cdo 3469/2008).

Nepožádal-li akcionář, aby společnost poté, kdy se změnila jeho adresa, promítla tuto změnu do seznamu akcionářů, ač takovou možnost měl, zanedbal sám ochranu svých práv a takové zanedbání nelze interpretovat v neprospěch společnosti (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. září 2006, sp. zn. 29 Odo 634/2005, a dovolatelkou citované usnesení sp. zn. 29 Cdo 1982/2011; k tomu srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. srpna 2012, sp. zn. 29 Cdo 2636/2011).

Výše uvedené závěry, byť přijaté pro účely svolání valné hromady společnosti s ručením omezeným (či akciové společnosti), se plně prosadí i při doručování návrhu rozhodnutí přijímaného postupem podle § 130 obch. zák. jednotlivým společníkům.

K okamžiku dojití do sféry dispozice adresáta se Nejvyšší soud vyjádřil v usnesení ze dne 22. května 2012, sp. zn. 29 Cdo 272/2011, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 3, ročníku 2013, pod číslem 37, v němž uzavřel, že oznamuje-li člen námitku proti usnesení členské schůze tak, že ji v písemné podobě zašle družstvu prostřednictvím držitele poštovní licence, dostane se tato do sféry dispozice družstva dnem, kdy je adresátu držitelem poštovní licence předána, nebo - je-li adresátu držitelem poštovní licence oznámeno, že zásilka obsahující námitku je pro něj u držitele uložena - dnem, kdy si adresát může zásilku poprvé vyzvednout.

K tomuto názoru se Nejvyšší soud přihlásil i v usnesení ze dne

11. června 2015, sp. zn. 29 Cdo 5282/2014, v němž konstatoval, že závěr, podle něhož nevyzvedla-li si členka družstva výstrahu, která jí byla zaslána před vyloučením z družstva, nastaly účinky doručení prvním dnem, kdy se objektivně mohla seznámit s obsahem písemností (dnem, kdy si zásilku uloženou na poště mohla vyzvednout), je v souladu s ustálenou judikaturou (srov. i náleží Ústavního soudu ze dne 1. října 2013, sp. zn. I. ÚS 2474/13).

Rovněž tyto závěry - ač přijaté v poměrech družstva - se prosadí ve vztahu k doručení návrhu rozhodnutí podle § 130 obch. zák. společníku společnosti s ručením omezeným.

Ve světle výše uvedených judikatorních závěrů lze shrnout, že návrh rozhodnutí, přijímaného postupem podle § 130 obch. zák., zasláný jednatelem společnosti s ručením omezeným společníkům na jejich adresu uvedenou v seznamu společníků, je společníkům doručen, dostal-li se do sféry jejich dispozice. Od tohoto okamžiku společníkům běží lhůta k vyjádření se k danému návrhu.

Závěr odvolacího soudu, podle něhož je ke splnění povinnosti zakotvené v § 130 odst. 1 větě druhé obch. zák. nutné, aby si společník návrh rozhodnutí zasláný mu prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb fyzicky převzal a seznámil se s ním, není správný. Takový výklad by vedl k nepřijatelnému důsledku, kdy by společník společnosti s ručením omezeným byl schopen rozhodování společníků mimo valnou hromadu zmařit toliko tím, že by si na své adrese uvedené v seznamu společníků nepřebíral poštu.

Jelikož právní posouzení věci co do řešení otázky, na které napadené rozhodnutí spočívá, není správné (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. byl uplatněn právem), Nejvyšší soud, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), usnesení odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 a odst. 2 věty první o. s. ř. zrušil.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo |
www.epravo.cz

Další články:

- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)